

δούλου καὶ τοῦ ποτε Ἀναστασίου Δουκ. 2000 ἀντὶ χιλίων καὶ εἰς τὰς θυγατέρας 1000 ἀντὶ 500. Τὰ πρωτοτόκια τὰ ὁποῖα συνέστησα διὰ τῆς διαθήκης ὑπὲρ τοῦ Χριστοδούλου καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ μου Πάνου καὶ τῶν ἐπιγόνων των ἀρρένων, θέλω νὰ γίνουν διὰ ποσὸν Διακοσίων Χιλιάδων ἑκατόκων ἀντὶ 100.000 καὶ ταῦτα εἰς ἀσφαλεῖς τοποθετήσεις ὡς ἐν τῇ διαθήκῃ ἐδηλώθη καὶ ἤδη ἐπικυρῶ καθ' ὅλα τὰ σημεῖα εἰς τὸν συμβολαιογράφον Φ. Ἀρδουῖνι ἀντὶ τῶν 50 νὰ δοθοῦν 100 οὔγγιαι ἀργύρου. Εἰς τὸν Ζαχαρίαν Μαρούτσην ἀνεψιὸν μου, υἱὸν τοῦ Χριστοδούλου Δουκ. 4000, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀφίνω μὲ τὴν διαθήκην καὶ Κωδεῖκελλον, ἀντὶ τῶν 2000 ἀφεθέντων ὡς ἄνω.

Ἐγὼ Σίμων Μαρούτσης ἐπιβεβαιῶ ὅτι αὕτη εἶναι ἡ τελευταία μου θέλησις».

500 invece di 200; ai figli maschi di Cristodulo e di q. Anastasio mio fratello Duc. 2000 a cadauno invece di 1000 et alle figlie 1000 invece di 500 La primogenitura istituita col Tes.to a favore di Christodulo e Pano mio nipote intendo sia di Duc. duecentomille (200.000) invece di 100.000 e questi in fondi stabili come nel tes.to fu dichiarato, che confermo in tutte le altri parti. A Francesco Arduini notaro, invece di 50 siano dati 100 oncie d'argento; a Zacharia Maruzzi mio nipote, figlio di Christodoulo Duc. 4000, oltre quello che gli lascio col tes.to e codicillo, invece di 2000 lasciati come sopra. Io Simon Maruzzi affermo essere questo il mio ultimo volere.

**Καὶ ἰδοὺ τί ἐπὶ περὶ τῶν Μαρουτζαίων γράφουν
δύο Ἐνετοὶ Συγγραφεῖς.**

1) Φραγκῖσκος Σρόδερ: Γενεαλογικὸν Εὐρετήριον τῶν εὐγενῶν οἰκογενειῶν, τῶν ἀναγνωρισθεισῶν, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τοῦ Βένετο. Βενετία 1831 Τόμος Α'. ἐν. σελ. 504(505). «Μαρούτζη, εὐγενής, μαρκήσιος κατοικῶν ἐν Βενετία. Ἐλκει τὴν καταγωγὴν του ἐκ μιᾶς παλαιᾶς εὐγενοῦς ἑλληνικῆς οἰκογενείας περὶ ἧς προκύπτει ὅτι ἤδη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1589 ὑπῆρξαν ἄτομα τιμηθέντα μὲ τὸ Ἱεροσολυμιτικὸν παράσημον. Ὁ τίτλος

1) Τὰ 200.000 Δουκάτα ἰσοδυνάμουν μὲ 56.370 χρυσᾶ τζεκίνια, ὧν τὸ βάρος ἦτο 4 περίπου γραμμάρια καθαροῦ χρυσοῦ. Ἐξισοῦνται συνεπῶς μὲ 28.000 χρυσᾶς ἀγγλικᾶς λίρας !! Καὶ ἐκτὸς τούτων, γίνεται λόγος ἐν τῇ διαθήκῃ καὶ περὶ ἄλλων σπουδαίων περιουσιακῶν στοιχείων. Τοιοῦτος καὶ τηλικούτος ἦτο ὁ πλοῦτος τῶν Μαρουτσαίων.

τοῦ Μαρκησίου τὸν ὁποῖον φέρει καὶ ὅστις τῷ ἀνεγνωρίσθη μετὰ Αὐτοκρατορικὴν ἀπόφασιν 30 Μαρτίου 1819, προέρχεται ἀπὸ παραχώρησιν γενομένην παρὰ τῆς Αὐτοκρατείας Θηρεσίας μετὰ δίπλωμα 21 Ἰουνίου 1764 εἰς τοὺς ἀδελφοὺς Πάνον, Κωνσταντῖνον καὶ Λάμπρον Μαρούτζη καὶ εἰς τοὺς ἀρρενας πρωτοτόκους ἀπογόνους των. Ὁ Κωνσταντῖνος υἱὸς τοῦ Ἰηπότου Πάνου Μαρούτζη, ἀντιστρατήγου τοῦ Ρωσικοῦ Στρατοῦ καὶ τῆς Πριγκιπίσσης Ζωῆς Γκίκα, κυρίας ἐπὶ τῶν τιμῶν παρὰ τῇ Αὐτοκρατορικῇ αὐλῇ τῆς Πετροπόλεως, ἐγεννήθη ἐν Μόσχᾳ τῇ 16 Σεβρίου 1784, καὶ εἶναι θαλαμηπόλος αὐτοκρατορικὸς Ρῶσος καὶ ταξίαρχος τοῦ Τεροσλυμικοῦ Τάγματος.

1) Francesco Schroder: «Reperto Genealogico delle famiglie confermate nobili delle provincie del Veneto» Venezia, 1831 Volume I^o pagg. 504-505. MARUZZI: Nobile e marchese domiciliato in Venezia. Trae il sottonominato la sua origine da un'antica nobile famiglia Greca della quale consta che gia fino dall'anno 1589 furono individui decorati dell'ordine Gerosolimitano. Il titolo di Marchese di cui è decorato e che gli fu confermato con sovrana risoluzione 30 Marzo 1819, deriva da concessione fatta dall'Imperatrice TERESA con diploma 21 Giugno 1764, ai fratelli Pano, Constantino e Lambro Maruzzi ed ai loro discendenti maschi primogeniti. Constantino figlio del fu cavaliere Pano Maruzzi, tenente generale al servizio Russo e della principessa Zoe Ghica, dama all' I. R. Corte di Pietroburgo, nato in Mosca il 16 Settembre 1784, ciambellano Imperiale Russo e commendatore dell'ordine Gerosolimitano.

2) TASSINI— Ἑνετικά περιεργα ἐν σελ. 447.— «Κάλλε (ὁδὸς) Μαρούτζη (Ἅγιος Λαυρέντιος). Προκύπτει ἀπὸ τὴν περιγραφὴν τῆς Συνοικίας Ἁγίου Σεβήρου τοῦ ἔτους 1740, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἤδη ἐκείνης,

2) TASSINI, *Curiosità Veneziane* pag. 447. «Calle Maruzzi (San Lorenzo). Risulta della descrizione della Contrada S. Severo del 1740 che fin da quell'epoca, la famiglia Maruzzi, ori-

1) Ὁ συγγραφεὺς οὗτος ἦν σύγχρονος τοῦ τελευταίου Μαρούτζη, τοῦ Κωνσταντίνου ἀποθανόντος ἐν Βενετία τῷ 1846.

ἡ οἰκογένεια Μαρούτζη, Ἑπειρωτικῆς καταγωγῆς ἐκέκτητο καὶ κατόκει, τὸ ἐν ἐκείνῃ τῇ τοποθεσίᾳ μέγαρον.¹ Ἡ οἰκογένεια Μαρούτζη ἦτις ἦτο τόσον πλουσία ὥστε ἠδυνήθη μίαν φορὰν νὰ συνδράμη τὸ ἐξηντημένον Κρατικὸν Ταμεῖον τῆς Αὐτοκρατείας τῶν Ρωσσιῶν Αἰκατερίνης Β'. Ἐξηφανίσθη τῇ 20 Φεβρουαρίου 1846 ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ μαρκησίου Κωνσταντίνου, υἱοῦ ἄλλου Πάνου² καὶ τῆς Πριγκηπίσσης Ζωῆς Γκίκα. Ἐκλεγεῖς οὗτος ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας, θαλαμηπόλος, διοικητῆς ἐπίσημος τῆς Αὐτοκρατορικῆς Φρουρᾶς, παρητήθη κατόπιν πάσης φιλοδοξίας ἀφιερωθείς εἰς ἓνα βίον εὐχάριστον, φιλάνθρωπον καὶ ἡσυχον, ἐν μέσῳ πολυαριθμῶν φίλων τοῦ. Ἐκέκτητο ἐπίσης ἐν ἐκ τῶν μεγάρων τῶν Προκουρατίε Βέκιε καὶ τοῦτου ἔνεκεν, ἐν ὑπόστεγον καὶ μία αὐλή, ἐκεῖ κείμενα ἔλαβον τὸ ἴδιον ὄνομα.³

ginaria dall'Epìro, possedeva ed abitava il palazzo posto in questo sito. La famiglia Maruzzi che era tanto ricca da aver potuto una fiata sovenire l'esausto Erario di Catterina II Imperatrice delle Russie, si estinse il 20 Febbraio 1846 nel marchese Constantino figlio di altro Pano² e della principessa Zoe Ghica. Eletto fino dagli anni suoi giovanili, ciambellano, comandante ufficiale delle Guardie Imperiali, rinunciò poscia ad ogni ambizione, dedicandosi ad una vita lieta, filantropica e tranquilla in mezzo ai numerosi suoi amici. Egli pure possedeva uno dei Palazzi componenti le Procuratie Vecchie il che fu causa che un sottoportico ed una corte colà situati, acquistassero il medesimo nome».

Εἰς δὲ τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος εὐρίσκομεν τὰς κάτωθι ἐγγραφὰς: «1834 Ἰουνίου 7. Ἡ εὐγενῆς Κυρία Μαρκησία Ζωὴ Μαρούτση, χήρα τοῦ ποτε Μαρκησίου Πάνου Μαρούτση, τὸ γένος Πριγκηπίσσα Γκίκα τοῦ ποτε Καρόλου καὶ τῆς ποτε Ἀλεξάνδρας, ἔξεμέτρησε τὸ ζῆν σήμερον τὴν 2αν π. μ. μετὰ μακροχρόνιον ἀσθένειαν

1) Τὸ μέγαρον τοῦτο οὐτινος κατωτέρω παραθέτομεν τὴν φωτοτυπίαν εἶναι σήμερον ἔδρα τοῦ Βελγικοῦ Προξενείου. Ἀνωθεν τῆς ἐξωτερικῆς πύλης φαίνεται ἡ πλάξ ἢ ἀναγράφουσα τὴν ὀνομασίαν τῆς στενωποῦ: Calle Maruzzi.

2) ὄχι δηλαδὴ τοῦ δολοφονηθέντος Πάνου.

3) καὶ σήμερον ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἁγίου Μάρκου εἰς τὰς Προκουρατίε Βέκιε ὅπου ἀκριβῶς εἶναι αἱ Γενικαὶ Ἀσφάλεια ἀναγινώσκομεν: «Sottoportico Maruzzi καὶ Corte Maruzzi». Εἰς τὴν Corte εἶναι ἡ κυρία εἰσοδος τοῦ μεγάρου.

εἰς ἡλικίαν 71 ἐτῶν,» Κατοικεῖ ἐν τῇ συνοικίᾳ Μπράγορα ἀρ 4124.¹

Καὶ «1846 Φεβρουαρίου 20. Μαρούτσης Κωνσταντῖνος ἐτῶν 61 κτηματίας, Μαρκήσιος, Ἰπλότης νῦν Τσιαμπελᾶνος τῆς Α. Μ. τοῦ Αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν καὶ ταξιάρχης τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Ἱεροσολύμων. Ἄγαμος, γεννηθεὶς ἐν Ρωσσίᾳ καὶ νῦν κατοικῶν ἐν Βενετίᾳ, συνοικία Μπράγορα ἀρ. 3394, *) υἱὸς τῶν ἀποβιωσάντων Μαρκησίου Πάνου Μαρούτση πατρὸς καὶ Πριγκηπίσσης Ζωῆς Γκίκα μητρός. Ἀπέθανε σήμερον ἐξ ἀποπληξίας».

Περὶ τῆς οἰκογενείας Μαρούτση γράφει καὶ ὁ Rouqueville ἐν τῇ ἱστορίᾳ του «περὶ τῆς Ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος» (τόμ. 1ος σελ. 30 ἔκδ. Γενεύης 1825) ὅτι «οἱ Ἀλέξιος καὶ Θεόδωρος Ὁρλώφ (ἀμφότεροι ἀπεσταλμένοι τῆς Αἰκατερίνης Β΄.) «βοηθούμενοι ὑπὸ τοῦ Τραπεζίτου Μαρούτση, καταγομένου ἐξ Ἰωαννίνων, ἀπέστειλλον εἰς τὸ Σοῦλι, εἰς τὰ Ἀκροκεραύνεια καὶ εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὄπλα, πολεμοφόδια καὶ χρήματα, τὰ ὅποια διενέμοντο διὰ πρακτῶρων εἰς τοὺς ἀγωνιστὰς τῆς Πίνδου καὶ τοῦ Παρνασσοῦ . . .»

Καταγωγή τῶν Μαρουτσαίων

Κλείοντες τὸ περὶ τῆς οἰκογενείας Μαρούτση Κεφάλαιον, θεωροῦμεν σκόπιμον νὰ δημοσιεύσωμεν ἐν περιληπτικῇ μεταφράσει τέσσαρας συμβολαιογραφικὰς πράξεις γενομένας τῷ 1659, 1662 καὶ 1663 ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ Ν. Βελάνφ.¹

Ἡ πρώτη τούτων συνταχθεῖσα τῇ 15 Μαΐου 1659 ἀναφέρει ὅτι ὁ Χρῖστος Μαρούτσης τοῦ Δήμου ἐξ Ἁγίου Δονάτου Παραμυθίας, παρόντων καὶ τῶν ἐξ Ἰωαννίνων μαρτύρων Θεμελῆ Βινότση τοῦ Νικολάου

1, 2) Οἱ δύο ἀριθμοὶ 4124 καὶ 3394 εἶναι τοῦ αὐτοῦ μεγάρου τῶν Μαρουτσαίων, ἰδιοκτησία σήμερον τοῦ Ἰταλοῦ κ. Πελλεγρίνη, προξένου τοῦ Βελγίου. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος 4124 εἶναι ὁ παλαιότερος, ὁ δὲ 3394 εἶναι ὁ νεώτερος.

Διὰ τοὺς μὴ γνωρίζοντας τὴν Βενετίαν, σημειοῦμεν ὅτι αὕτη διαιρεῖται εἰς ἕξ μεγάλας Συνοικίας, καλουμένας Σεστιέρι, ἧτοι Σάν Μάρκο, Καναρέτζιο, Καστέλλο, Σάν πόλο, Δορσοδοῦρο καὶ Σάντα Κρότσε. Ἐκάστη τούτων ἔχει αὐξοντα ἀριθμὸν ἀπὸ τοῦ 1 μέχρι 3, 4, 5 ἢ 6000, ἀνολόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐν αὐτῇ οἰκημάτων. Οἱ ἀριθμοὶ συνοδεύονται ἢ ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς Συνοικίας ἢ τὸ τῆς ἐνορίας, ὡς ἐν προκειμένῳ: «ἀρ. 3394 Μπράγορα» καὶ Μπράγορα εἶναι ἡ ἐκκλησία καὶ ἡ περὶ αὐτὴν ἐνορία. ἀνήκουσα εἰς τὴν Συνοικίαν Καστέλο.

3) Archivio di Stato, atti podaro Nicolo Velano, buste 13564, 13566 καὶ 13567.

Τὸ πρῶτον ἐξ ἀριστερῶν εἶναι τὸ Μέγαρον Μαρζούτση, ἐνθα εἰς τὴν κάτω γωνίαν παρὰ τὴν γέφυραν διακρίνεται ἡ πινακὶς τῆς ὁδοῦ «calle Maruzzi». — Τὸ δεύ-
τερον εἶναι τῶν Καραγιανναίων καὶ τὸ τρίτον, τὸ χαμηλότερον, εἶναι τὸ ἄλλοτε
διάσημον Φλαγγιντιανὸν Φροντιστήριον, ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς Ἑλλην. Ἐκκλησίας,
εἰς ἣν ἀνήκει καὶ τὸ ὀλίγον τι ἐπικλινές Κωδωνοστάσιον.

καὶ Γεωργίου Ντίλιου τοῦ Ἰωάννου διορίζει πληρεξουσίους διὰ τὰς ἐμπορικὰς τοῦ ἐν Βενετία ὑποθέσεις τοὺς Ἰωάννην Φιλαρᾶν καὶ Ἰωάννην Σολδάκην.

Ἡ δευτέρα γενομένη τῆ 21 7)βρίου 1659 ἀναφέρει ὅτι ὁ Πᾶνος Ἐμαρουίτης * τοῦ ποτε Λάμπρου ἐξ Ἁγίου Δονάτου Παραμυθιάς, παρουσία καὶ τῶν μαρτύρων Ἀποστόλου Σεβαστοῦ τοῦ Νικολάου καὶ Γεωργίου Παπαγιάννη ἐξ Ἰωαννίνων, διορίζει καὶ ἀποκαθιστᾷ πληρεξουσίους τοῦ ἐν Βενετία, τοὺς αὐτοὺς εἰς ἄνω Φιλαρᾶν καὶ Σολδάκην.

Ἡ τρίτη πράξις τῆς 19 Ἀπριλίου 1662 συνταχθεῖσα κατ' ἐντολὴν τοῦ ἰδίου Πάνου Μαρούτζη τοῦ ποτε Λάμπρου ἐκ Παραμυθιάς δι' ἧς διορίζει πληρεξουσίους τοὺς αὐτοὺς ὡς ἄνω, ἵνα εἰσπράξουν ἀπὸ τὴν Τράπεζαν τοὺς τόκους τῶν καταθέσεων του.

Ἡ τελευταία δὲ πράξις τῆς 15 Μαρτίου 1663, ἐγκαθιστᾷ, ὡς διαιτητὰς τοὺς Μιχαὴλ Λιμπονᾶν καὶ Ν. Φυλακτὸν ἵνα λύσουν μίαν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ Γεωργίου Κοθώνη τοῦ ποτε Θεοχάρη ἐξ Ἄρτης καὶ τοῦ Πάνου Μαρούτζη τοῦ ποτε Λάμπρου ἐκ Παραμυθιάς, ὡς πληρεξουσίου τῆς Θαλάσσης χήρας τοῦ Παναγιώτου Ἰωάννου Πάσχου.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀθθεντικῶν ἐγγράφων ἐπιβεβαιοῦται ἡ πληροφορία τοῦ Ἀραβαντινοῦ * ὅτι οἱ Μαρουτζαῖοι κατήγοντο ἐκ Παραμυθίας. Ὁ δὲ πατὴρ τῶν εὐεργετῶν, Λάμπρου καὶ Σίμωνος, Πᾶνος μετόφησεν εἰς Ἰωάννινα πιθανῶς κατὰ τὸ 1670. Τοῦτον συναντῶμεν ἐν Βενετία καὶ κατὰ τὸ 1674 ἐγγεγραμμένον εἰς τὸ Μητρώον τῆς Ἀδελφότητος τοῦ Ἁγίου Νικολάου μέχρι τοῦ 1683. Εἰς δὲ τὸ βιβλίον Συνδρομῶν (Rodolo 1604-1690) τὸν εὐρίσκομεν τῷ 1678 προσφέροντα Δουκάτα πενήκοντα ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ὡς Γκοβερνατόρου καὶ γράφοντα ἰδιοχείρως: «ἐγὼ ὁ Πᾶνος Μαρούτζης Κουβερναδόρος * προμετέρω * νὰ ἔχο νὰ ξοδεύσω εἰς πράγμα τῆς ἐκκλησίας οἱ θελῆ μου φανιστὴ δοκατὰ 50».

Ἴδου τέλος τί περὶ τῶν Μαρουτζαίων γράφει εἰς τὴν ἀφιέρωσιν τῆς μεταγλωττισθείσης εἰς τὸ Κρητικὸν ἰδίωμα Βατραχομουμαχίας * ὁ «κατὰ τὴν ἀρχὴν πολίτης Ἐνετὸς Ἐπιστάτης καὶ διδάσκαλος τοῦ ἐν τῷ κλεινῷ Παταθίῳ Κωττουνεϊανοῦ Ἑλληνομουσείου Ἀντώνιος Στρατηγὸς ὁ Κρήης»:

«Τοῖς ἐκλαμπροτάτοις καὶ εὐγενεστάτοις Πάνῳ καὶ Ζαχαρίᾳ Μα-

1) Ὁ πατὴρ τῶν μετέπειτα εὐεργετῶν Λάμπρου καὶ Σίμωνος.

2) Εἰς τὸ Ἰταλικὸν κείμενον τὸ ὄνομα Μαρούτση εὐρηταὶ γεγραμμένον εἰς Maguzzi ἢ Magucci.

3) Χρονογραφία Ἑπείρου Τ. 2ος σελ. 265.

4) Ἡ δευτέρα ἀρχὴ μετὰ τὸν Πρόεδρον. 5) Ὑπόσχομαι.

6) Μαρκ. Βιβλ. 193. D. 305.— (πρβλ. καὶ Ἠπ. Χρ. Γ'. σελ. 84 ἀρ. 115).

ρουτζή, Ἀντώνιος ὁ Στρατηγὸς εὖ πράττειν: θέλει φανῆ δίχως ἄλλο εἰς τοὺς ἀπείρους τῶν φιλοσοφικῶν διδαγμάτων ἓνα γελοῖον ἀνωφελὲς παίγνιον ποιητικῆς φαντασίας, ἀγκαλὰ καὶ ἀρεστὸν ἢ Βατραχομουμαχία τοῦ Ὀμήρου. . . . . Εἰς ἑσᾶς βέβαια ὅπου κατὰ τὸ παρὸν εἰσθε τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους ὁ στολισμὸς τόσον ὅπο τὴν λαμπρὰν γέννησίν σας ἐλάβετε τὸ κάλλος τῆς ἀρετῆς καὶ τὸ αὐξάνετε καθημερινὰ μὲ τὴν συνουμίαν πολυμαθεστάτων ἀνδρῶν. . . . . ὅθεν ἐγὼ παρακινημένος ἀπὸ τὴν φήμην τῶν εὐγενικῶν σας ἠθῶν ὅπου εἰξεύρετε νὰ κρατᾶτε πάντα ὁμοῦ ἐγώμενους μὲ τὸν ἐξωτερικὸν πλοῦτον τῆς τύχης, τοὺς φιλοσοφικοὺς θησαυροὺς τῆς ψυχῆς. Καὶ διὰ τοῦτο ἀκόμη χαίρεται νὰ Σᾶς βλέπη, καθ' ὄραν σιμὰ του ὡς δύο καρποὺς ὠραίους τῆς μεγάλης του ἐργασίας, ὁ ἐκλαμπρότατος Σίμων Μαρούτζης ὁ θεῖός σας, τοῦ ὁποίου ἡ ἐσωτερικὴ, ὁμοίως καὶ ἡ ἐξωτερικὴ τιμιότης ἀπὸ τὸν κόσμον δικαίως θαυμάζεται. Ἡθέλησα νὰ Σᾶς ἀφιερῶσω τὸ θαυμαστὸν τοῦτο ποίημα μεταγλωττισμένον τοιουτοτρόπως διὰ νὰ δευχθῆ φανερὰ εἰς ὄλους, πόσον ὠφέλιμος εἶναι ἡ ἀληθινὴ του ἔννοια, ὅπου ἔχει ὡς ἐκλεκτὸν παράδειγμα τὴ λάμψη τῶν ἀρετῶν σας. Ἐκλεκτὸν παράδειγμα λέγω, διατὶ τοῦτο καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδίους σας γεννήτορας καὶ ἀπὸ τοὺς θεῖους σας, μὲ θαυμάσιον διαδοχὴν ἀπέρασαν εἰς τοῦ λόγου σας καὶ φέγγει παντοτεινὰ καὶ εἰς ἑσᾶς καὶ εἰς τὰ ἐπαινετὰ ἐκείνων θεάρεστα ἔργα καθὼς ὁ Ἥλιος λάμπει ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀστέρας. Δεχθῆτε μὲ εὐγνωμοσύνην τὴν αὐτοπροαίρετον καθαρὰν μου ταύτην ἐπίδειξιν καὶ ἐνῶ ἡ πολλὴ σας εὐταξία καὶ μετριότης δὲν μὲ ἀφήνει νὰ εἶπω περισσότερον, τοῦτο εἰς κάθε καιρὸν θέλει Σᾶς γενῆ ἀναμφιβόλως ἕνας ἔπαινος ὑπέριμετρα μεγαλίτερος. Ἐρρωσθε. Ἐν Παταβίῳ ρψμε'. Νοεμβρ. ια'.